

et Held for mig, for jeg opdager, at jeg er ganske forfærdelig sulten. Jeg har næsten hellerikke spist noget, siden jeg tog hjemmefra. Du bliver nødt til at dele din Aftensmad med mig.«

»Kære!« udbrød Per, lykkelig over at slippe bort fra Emnet. »Nu skal jeg kalde paa min Værtinde. Bare hun nu har noget godt til dig.«

»Det er lige meget. Du veed, at naar jeg har min store Hunger, er jeg ligesom Ilden og Grisen — jeg fortærer alt! Snak du nu med Konen, saa pudser jeg mig lidt imens. Kan du tage mig min lille Haandkuffert, jeg satte den fra mig her udenfor paa Gangen, da jeg kom.«

Mens Per fik Bordet omdækket og gjorde Frau Babi ganske forstyrret med sine Ordre, opholdt Jakobe sig i Sovekammeret ved Siden af. Da hun kom ud derfra, havde hun faaet ordnet de mange smaa Haarlokker ved Tindingerne og pyntet sin enkle, mørkegraa Rejsedragt med en Slags høj og bred Krave, et Brus af sorte Knip-linger og lilla Silkebaand. Hun tog en Violbuket af sit Bælte og fæstede den i Pers Knaphul. Saa satte de sig ved Bordet, hvor Ølkruset var bleven ombyttet med en Vinkande og Lampen med to gamle trearmede Kobber-Lycestager.

Saa taknemlig Per var hende for sin Befrielse, havde der dog endnu i hans Væsen overfor hende været noget tilbageholdende. Han havde følt sig trykket af Misforholdet mellem hendes store, alle